Sfânta umbră

Cândva, tare demult, trăia un sfânt. Avea o viață atât de curată încât și îngerii se mirau și se coborau din ceruri ca să vadă cum poți să trăiești pe pământ și să te asemeni atât de mult lui Dumnezeu. Iar el trăia simplu, răspândind în jurul său binele, așa cum soarele își împrăștie lumina, așa cum floarea își emană mireasma fără a observa aceasta. Fiecare zi din viața lui era plină de bunătate și iertare. Niciodată nu vorbea despre aceasta, însă prin zâmbetul său, prin bunăvoința lui, prin toate se exprima binele.

Și au spus îngerii lui Dumnezeu:

– Doamne, dă-i darul facerii de minuni acestui om sfânt.

– Sunt de acord, însă întrebați-l pe el ce-și dorește, a răspuns Domnul.

Și l-au întrebat îngerii pe sfânt:

– Ai vrea cu o atingere a mâinii tale să vindeci bolnavii?

– Nu, le-a răspuns sfântul. Mai bine Domnul să facă minuni.

– Poate ai vrea să ai darul cuvântului, cu puterea căruia să întorci păcătoșii pe calea adevărului și binelui?

– Nu, a zis sfântul, atrăgând atenția altora asupra mea, îi voi îndepărta de Dumnezeu, însă Domnul are multe mijloace pentru a Se proslăvi.

– Atunci ce ai vrea, l-au întrebat îngerii?

– Ce să vreau? Să nu mă lipsească Domnul de mila Sa! Având mila Domnului, voi avea totul, le răspunse sfântul zâmbind.

– Trebuie să ceri un dar sau îți vom da noi oricum darul facerii de minuni.

– Bine, a răspuns sfântul, atunci dați-mi darul de a face bine, dar fără să știu că îl fac.

Încurcați de o asemenea rugăminte, îngerii au început a se sfătui între ei și au ajuns la ideea ca umbra sfântului să aibă putere vindecătoare pentru bolnavi, să mângâie neputințele și durerile oamenilor. Și așa a fost! Când trecea sfântul, umbra lui acoperea cu verdeață cărările bătătorite, împodobea cu flori plantele ofilite, întorcea apa în izvoarele secate, aducea prospețime fețelor palide ale micuților și o lină bucurie mamelor îndurerate.

Iar sfântul își trăia viața mai departe ca și înainte, răspândind binele în jurul său, dar fără ca el să știe.

Mărgăritare duhovnicești

L-ai disprețuit pe sărac, te va dispreți și pe tine Acela care a sărăcit pentru tine; n-ai deschis celui care bate, nu ți se vor deschide nici ție porțile Împărăției lui Dumnezeu; n-ai auzit suspinul celui necăjit, nu se va auzi nici strigătul rugăciunii tale.

Când suferi din partea oamenilor vreo necinste, gândește-te la folosul pe care-l poți primi dacă o suporți cu inimă blajină; adu-ți aminte de slava pregătită acelora care rabdă totul cu mulțumire și necinstea nu te va tulbura, nici nu te va zdrobi.

Omul bun îi vede pe toți oamenii buni, iar cel rău și viclean suspectează, învinuiește, osândește, vorbește de rău nu numai pe cei ce merg strâmb, ci și pe cei ce merg drept.

Așa cum fructele se strică repede într-un loc umed, tot astfel se pierde o faptă bună ce se săvârșește cu slavă deșartă.

Ca să nu te superi niciodată cu nimeni este propriu numai îngerilor, dar ca să te superi puțin și apoi să te împaci repede este propriu oamenilor care iubesc sincer pe Dumnezeu.

Mare putere au rugăciunile sfinților, dar numai atunci când și noi ne rugăm des și stăruitor.

din cartea *"Grădina de flori duhovnicești"*